

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἱδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ὠνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 1' 63)

Ἔτος 109ον | Μάρτιος 2019 | 4332

«ΙΔΟΥ Η ΜΗΤΗΡ ΣΟΥ»

ΟΤΑΝ ὁ Κύριος ἐπάνω στοῦ σταυροῦ ἔλεγε στὴ μητέρα του, δείχνοντας τὸν μαθητὴ «**ὄν ἡγάπα**», «**ἴδε ὁ υἱός σου**» καὶ τὸν Ἰωάννη «**ἴδου ἡ μήτηρ σου**», καθιέρωνε ἕνα δεσμὸ ἅγιο παγκοσμίου σημασίας. Ὁ Ἰωάννης, σὰν ἐκπρόσωπος τῶν πιστῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ὅλων τῶν αἰώνων, γινόταν ἐκείνη τὴ στιγμή υἱὸς τῆς Μητέρας τοῦ Θεανθρώπου. Καὶ ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, Μητέρα ὅλων μας. Πόσο ὑπέροχη στιγμή! Ὁ ἐτοιμοθάνατος Ἰησοῦς μας φεύγοντας μᾶς παρέδιδε στὴ στοργή της καὶ ἐκείνη ἄνοιγε τὴ μητρικὴ ἀγκαλιά της, γιὰ νὰ μᾶς ἀναλάβει κάτω ἀπὸ τὴ στοργικὴ προστασία της.

Στοὺς αἰῶνες ποὺ κύλησαν ἀπὸ τότε, τὸ αἰσθάνθηκε αὐτὸ ὁ λαὸς μας. Καὶ κάθε στιγμή αἰσθάνεται τὴν Παναγία μας νὰ τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ γλυκὸ της βλέμμα, νὰ δακρύζει στὸν πόνο του, νὰ δέεται γι' αὐτὸν στὸν Υἱὸ της καὶ Θεό, νὰ τὸν παρηγορεῖ στὶς θλίψεις του, νὰ τὸν ἐπισκέπτεται στὴν ἀρρώστια του, νὰ τὸν καθοδηγεῖ στὸ δρόμο του. Ἔτσι τὴ βλέπει καὶ ἔτσι τὴ ζωγραφίζει ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες. Γλυκοφιλοῦσα! Μὲ τὰ δύο της χέρια νὰ ἀγκαλιάζει ἀπαλά, μὲ ἀφθαστὴ τρυφερότητα τὸ θεῖο παιδί της. Στὰ φωτεινά της μάτια ἔχει συγκεντρωθεῖ ὅλη ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀφοσίωση μιᾶς μάνας ποὺ ἀγαπᾷ ἀληθινά. Σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα ὁ πιστὸς βλέπει τὴν Παναγία μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα νὰ περιβάλλει καὶ κάθε παιδί της.

Σὲ μιὰν ἄλλη ἔκφραση τὴν παρουσιάζει Δακρυροοῦσα. Ἀπὸ τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια της κατεβαίνουν στὸ θλιμμένο πρόσωπό της χοντρές σταγόνες. Εἶναι ἡ θλιμμένη Μητέρα. Νιώθει κάθε πονεμένο παιδί της καὶ πάσχει καὶ κλαίει μαζί του. Μὰ πὼς πολὺ κλαίει γιὰ τὰ παραστρατημένα παιδιά της καὶ ζητᾷ μὲ τὰ δάκρυά της νὰ τὰ ξαναφέρει στὴν πατρικὴ ἀγάλη τοῦ Θεοῦ. Πῶς ὅμως νὰ τολμήσουμε ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀμαρτωλοὶ νὰ ἀτενίσουμε τὸν οὐρανό; Αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη τῆς πρεσβείας της. «*Τάχυνον εἰς πρεσβείαν καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν*», τῆς κραυγάζουμε. Καὶ ἡ Παναγία μας ὑψώνει τὰ δύο της χέρια, προσβλέπει τὸν Υἱὸ της καὶ Θεὸ καὶ δέεται γιὰ κείνους ποὺ τὴν ἐπικαλοῦνται. Ἡ Παναγία δὲν δέεται μόνο γιὰ τὰ παιδιά της, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπισκέπτεται σὲ κάθε ἀνάγκη τους. Γι' αὐτὸ σὲ μιὰν ἄλλη εἰκόνα φέρει τὸ ὄνομα Ἐπίσκεψις. Στοὺς βυζαντινοὺς χρόνους τὴν Ὁδηγήτρια ἔπαιρναν μαζί τους οἱ αὐτοκράτορες, γιὰ νὰ ὀδηγεῖ τὰ στρατεύματά

τους στὴ νίκη. Σήμερα τὴν ἐπικαλούμαστε, νὰ μᾶς ὀδηγεῖ στοὺς πνευματικούς μας ἀγῶνες γιὰ μιὰ ἀληθινὰ πετυχημένη ζωὴ.

Ἄς μὴ λησμονοῦμε, πῶς ζοῦμε σ' ἕνα κόσμον ποὺ ἔχασε τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸν οὐρανό. Ψαλίδισε τὰ φτερά της ψυχῆς του. Χωρὶς ὑπερφυσικὸ στήριγμα, τὸ καθετὶ τὸν γεμίζει μὲ ἀγωνία. Τὸ ἄγχος ἔγινε ὁ ἀχώριστος σύντροφός του. Ταλαίπωρος, πράγματι, ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ποιὸς θὰ τοῦ πεῖ, πῶς δὲν ὑπάρχει πὼς ὠραία καὶ ἱερὴ στιγμή ἀληθινῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, γαλπνεύσεως τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὴν ἀνύψωση τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς στὸν οὐρανό;

Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ βοήθεια τῆς Παναγίας Μητέρας μας εἶναι ἰδιαίτερα ἀποφασιστικὴ. Θαλασσοδαρμένοι ἀπὸ τὰ κύματα τῶν ποικίλων καθημερινῶν δυσκολιῶν,

ὅπου κι ἂν βρισκόμαστε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές, ἂς κατευθύνουμε τὰ βήματά μας στὰ λιμάνια τῆς ψυχικῆς γαλήνης, στοὺς ἱεροὺς ναοὺς. Καὶ ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ ἀπλωμένα χέρια τῆς Πλατυτέρας θὰ νιώσουμε τόση ἀσφάλεια, γαλήνη καὶ δύναμη. Καὶ καθὼς θὰ αἰσθανόμαστε τὸ γλυκὸ στοργικὸ της βλέμμα πάνω μας, μὲ τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη παιδιοῦ πρὸς μητέρα, ἂς τῆς ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας, νὰ τῆς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς φόβους μας καὶ τὰ προβλήματα μας. «*Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε... πρόφθασον ὡς ἀγαθὴ εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι*». Ἡ ἀπάντησις δὲν θὰ βραδύνει νὰ ἔλθει. Καὶ τότε μαζί μὲ ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, βεβαιωμένοι καὶ ἀπὸ τὴ δική μας πείρα πιά, θὰ μπορούμε νὰ τῆς ψάλλουμε: «*Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοὶ κατησχημένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένη Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως*».

Κάτω ἀπὸ τὰ ἀπλωμένα χέρια τῆς Πλατυτέρας θὰ νιώσουμε ἀσφάλεια, γαλήνη καὶ δύναμη. Καὶ καθὼς θὰ αἰσθανόμαστε τὸ στοργικὸ της βλέμμα πάνω μας, μὲ τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη παιδιοῦ πρὸς μητέρα, ἂς τῆς ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας, νὰ τῆς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς φόβους μας καὶ τὰ προβλήματα μας.

Οί άπαγωγεΐς μιᾶς ὄχρονης

Ἔτος παιδιοῦ! Ἡμέρα παιδιοῦ! Καὶ τὸ παιδί βρίσκειται καθημερινὰ στὸ σκόπευτρο τῆς πιὸ βάνουσης κακοποιήσεως. Δὲν εἶναι ἓνα ἢ δύο τὰ περιστατικά. Ἀναρίθμητα καὶ καθημερινά. Νὰ μιλήσει κανεῖς γιὰ τὶς ἀτέλειωτες στρατιές τῶν σκελετωμένων παιδιῶν τοῦ Τρίτου κόσμου, ποὺ σβήνουν ἀπὸ τὴν ἀνέχεια, τὴν ἀσιτία καὶ τὴν ἐγκατάλειψη; Ἡ γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς ὑλιστικοκρατούμενης κοινωνίας ποὺ τοξινώνονται ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῆς ἀδίστακτης ἀθειστικῆς προπαγάνδας; Νὰ ρίξει μιὰ ματιὰ στὴν πρόσφατη εἰδυσσογραφία; Νὰ πιάσει τὰ μηνύματα, ποὺ ἔρχονται δραματικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς;

«Περίπου δυὸ ἑκατομμύρια βρέφη στὴ γῆ κάθε χρόνο παρανοϊκά, ἀπὸ γονεῖς τοξικομανεῖς. Τὸ ἓνα τρίτο πεθαίνει καὶ τὰ ὑπόλοιπα ζοῦν παράλυτα, παραμορφωμένα καὶ ὑποβάλλονται σὲ εἰδικές θεραπείες. Ἐλάχιστα βελτιώνονται κάπως. Τὰ ἄλλα παραμένουν σὲ ὄλη τους τὴ ζωὴ ἀνάπηρα καὶ σχεδὸν φυτά...»

Δειγματοληψία κάνουμε. Θὰ σταθοῦμε σήμερα σ' ἓνα περιστατικὸ ἀντιπροσωπευτικὸ. Πρόκειται γιὰ ἔγκλημα καλομελετημένο, ποὺ διαπράχθηκε ἐν ψυχρῶ σὲ βάρος τῆς ἀθώας παιδικῆς ἡλικίας.

Πρόκειται γιὰ ἀπαγωγή ποὺ συνεκλόνησε πρὸ καιροῦ τὸ πανελλήνιο: Οἱ τρεῖς ἀπαγωγεῖς τοῦ ὄχρονου κοριτσιοῦ τὸ κράτησαν ὄμηρο ἐπὶ 25 ἡμέρες, ἐπιχειρώντας νὰ ἀποσπάσουν λύτρα 3 ἑκατομμυρίων. Ὁ εἰσαγγελέας ἄσκησε ποινικὲς διώξεις μὲ σωρεία κατηγοριῶν: κακουργήματα, ὄπως, ἀρπαγὴ ἀνηλίκου μὲ σκοπὸ τὴν εἰσπραξη λύτρων, ληστεία, ἔκθεση ἀνηλίκου σὲ κίνδυνο, σύσταση συμμορίας, πρόκληση ἐπικίνδυνων σωματικῶν βλαβῶν...

Ἀνανδρεία ἀπὸ τὶς πιὸ ἀποκρουστικὲς νὰ τὴν πεῖς μιὰ τέτοια ἀπαγωγή; Ὅπως καὶ νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε ἀχαρακτήριστη θὰ εἶναι. Νὰ ζητήσετε λύτρα, κύριοι ἀπαγωγεῖς, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ «ἐπάγγελμα» διαλέξατε γιὰ τὴ ζωὴ σας. Νὰ κάνετε ἀπαγωγὲς μεγιστάνων τοῦ πλοῦτου, ἀφοῦ ἡ ναρκωμένη συνείδησή σας δὲν σᾶς ἐλέγχει. Ἔτσι οἱ εἰσπράξεις σας θὰ πιάνουν ἀστρονομικὰ ποσά. Βάλτε σὲ κίνηση τὴ νοσηρὴ σκέψη σας. Καθὼς εἶναι ἄφθαστη σὲ καλομελετημένους ἐκβιασμούς, πολλοὺς ἀπίθανους τρόπους εἶναι ἱκανὴ νὰ συλλάβει καὶ νὰ πραγματώσει. Τὰ ἀργύρια τῆς προδοσίας τοῦ ἀνθρωπισμοῦ σας ἄφθονα, θὰ εἶναι στὴ διάθεσή σας. Γιὰ ὅλα αὐτὰ οὔτε μᾶς ρωτήσατε οὔτε μπορούμε νὰ ἐπέμβουμε.

Ἀλλὰ ἐτοῦτο ἐδῶ μὲ τὴν ἐξάχρονη Μαρκέλλα. Ἀληθινὰ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ φαντασθοῦμε, πὼς θὰ τὸ ἔκαναν ἄνδρες. Νομίζαμε, τέλος πάντων, πὼς εἶχαν ἀπομείνει κάποια ἴχνη ἀνθρωπισμοῦ καὶ στὶς πιὸ πωρωμένες καὶ διάστροφες ψυχές. Κάποια ἔλαφρὰ ρίγη συγκινήσεως ἀνιχνεύονται καὶ στὶς πέτρινες καρδιές. Ἀκόμα καὶ στὴν ἔρημο καὶ στοὺς πάγους μπορεῖς νὰ

βρεῖς μερικὰ λουλουδάκια. Εἶχαμε ἀκούσει, πὼς μπροστὰ στὸ ἀθῶο παιδικὸ βλέμμα, μὲ τὸ χερουβικό του χαμόγελο, πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ αὐτὸ τὸ σιλέτο τοῦ ληστή.

Τέτοια θηριωδία ὄμως σὰν τὴ δική σας δὲν τὴ συναντᾶς οὔτε στὰ θηριωδέστερα τῶν θηρίων. Ξέρετε μὲ πόση τρυφεράδα ἡ τίγρη παίζει μὲ τὰ μικρά της; Τόπος γαλήνης καὶ στοργῆς γίνεται ἡ κρύπτη τοῦ λιονταριοῦ μπροστὰ στὰ κουταβάκια του.

Κι ἐσεῖς; Ἀλήθεια, κανένας σας δὲν προβληματίστηκε; Κανένας δὲν διατύπωσε κάποια ἀντίρρηση, κάποια ἐπιφύλαξη; Κανένας δὲν σηκώθηκε νὰ φωνάξει ἓνα ἀντρίκιο ὄχι; Νὰ πεῖ: Σύντροφοι γιὰ σταθεῖτε. Δὲν πάει νὰ τὰ βάλουμε μὲ ἓνα ἐξάχρονο κοριτσάκι. Νὰ καταδεχθοῦμε ἓνα μάτσο ἄνδρες νὰ ἀρπάζουμε καὶ νὰ τρέχουμε μὲ ἓνα μικρὸ παιδί.

Πὼς ἀντέξατε νὰ ἀρπάξετε μέσα ἀπὸ τὴ στοργικὴ ἀγκαλιὰ ἐνὸς πατέρα ὅ,τι πολυτιμότερο διαθέτει, τὸ παιδί του. Οὔτε τὴ μάνα του σκεφθήκατε; Μὲ τί χέρια βάνουσα τολμήσατε νὰ στραπατσάρετε τὴ ζωντανὴ ἄνοιξη; Δὲν φρίξατε στὴ σκέψη, πὼς θὰ τραυματίζατε, ἴσως καὶ ἀνεπανόρθωτα, μιὰ ἀνυποψίαστη τρυφερὴ ὑπαρξη; Τί σᾶς χρωστοῦσε ἡ ἀθωότητα στὸ ξεκίνημά της νὰ γευθεῖ τέτοιες ὄδυνηρὲς ἐμπειρίες; Ἀντὶ γιὰ τὸ ζεστὸ βλέμμα τῆς μητέρας, τοῦ πατέρα, νὰ ἀντικρίζει τὸ παγερὸ μάτι ἄγριων ἀρπακτικῶν. Ἀντὶ γιὰ τὸ τρυφερὸ χᾶδι νὰ νιώθει τὸ σκληρὸ σφίξιμο τῶν ἀπαγωγέων.

Πραγματικὰ σᾶς λυπᾶται κανεῖς, ἀλλὰ συγχρόνως ντρέπεται γιὰ τὸ κατάντημα. Σᾶς λυπᾶται γιὰ τὴ δειλία σας, γιὰ τὴν ἀνανδρεία σας, γιὰ τὸν ξεπεσμό σας. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοτε ἀπαγωγεῖς. Ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ στὴν πτώση τους εἶχαν κάτι, ποὺ δὲν σοῦ θύμιζε μικρότητα, ποταπότητα, εὐτέλεια. Εἶχαν κάποια λεβεντιά. Εἶχαν τόλμη νὰ ἀντιπαραταχθοῦν μὲ ἴσους, ὄχι μὲ ἀδύναμα παιδάκια.

Ἔσεῖς τὰ βάλατε μὲ ἓνα κοριτσάκι. Εἶναι λοιπόν, νὰ μὴ σᾶς λυπᾶται κανεῖς καὶ νὰ μὴ ντρέπεται γιὰ λογαριασμό σας; Ντρέπεται γιὰτὶ προσβάλατε ἀνεπανόρθωτα τὴν ιδιότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἀνθρωπισμό. Δείξατε πὼς πάψατε νὰ εἴσατε ἄνθρωποι. Μεταπηδήσατε σὲ ἄλλη συνομοταξία. Δὲν λέμε τετραπόδων. Μιλήσαμε γιὰ τὴν εὐαισθησία τους ποὺ ἐσεῖς δὲν διαθέτετε. Μιμηθήκατε ἄλλη τάξη ποὺ δὲν ἔχει σχέση μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Τὴ χρωματίζει τὸ σκοτάδι τὸ πηχτὸ καὶ τὴν πυρακτώνει ἡ καταλυτικὴ φλόγα τῆς κολάσεως. Πόσο, Θεέ μου, ξεπέφτει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν μέσα ἀπὸ τὶς καρδιὲς φυγαδευθεῖ ὁ ἅγιος φόβος Σου καὶ παγώσει ἡ ἀγάπη Σου!

ΜΑΘΕ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ

Γράφει ο άγιος Αύγουστίνος: «**Ο λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι**» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 9). Ἄ ἀδελφοί μου, πόσο ἀκόμα πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ: «**Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας**»; Φυλαχθεῖτε τουλάχιστον ἀπὸ αὐτὸ πού θὰ ἦταν πιὸ σοβαρό, νὰ μισεῖτε τοὺς ἀδελφούς σας. Ἄν δὲν ἀγαπᾶτε τοὺς ἀδελφούς σας, δὲν θὰ εἴσαστε ἀκόμα τέλειοι. Ἄλλὰ ἂν μισεῖτε τοὺς ἀδελφούς σας, τί θὰ εἴσαστε; Ποῦ βρίσκεσθε; Ὁ καθένας ἄς κοιτάξει τὴν καρδιά του. Νὰ μὴν κρατᾶει μνησικακία στὸν ἀδελφὸ του γιὰ κάποιο σκληρὸ λόγο. Ὅποιος μισεῖ τὸν ἀδελφὸ του, νὰ μὴ λέει πὼς βρίσκεται στὸ φῶς. Νὰ μὴ λέει πὼς βρίσκεται μὲ τὸν Χριστό.

Ἀποκόπτεται δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Χριστό, τὴν πηγὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Βυθίζεται στὸ ἠθικὸ σκοτάδι.

«Ὅπου ὑπάρχει θυμὸς ἢ ὀργὴ δὲν φτερουγίζει πνεῦμα πραότητος. Κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔρημος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ποιά ἐλπίδα σωτηρίας θὰ ἔχει; Πότε θὰ βαδίσει στὸ σωστὸ δρόμο;» (Χρυσόστομος). Ξεκάθαρη καὶ τεκμηριωμένη ἡ ἐπιχειρηματολογία τοῦ Χρυσόστομου. Ἀρκεῖ ὁ Χριστιανὸς νὰ διαθέτει ἀπλὴ λογικὴ καὶ τὸ πράγμα γίνεται φανερό: Ἡ μνησικακία δημιουργεῖ ταραχὴ. Ὅπου ὑπάρχει ταραχὴ δὲν ὑπάρχει πραότητα. Δὲν ὑπάρχει, δηλαδὴ, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, πού εἶναι ἀνάμεσα στὰ ἄλλα «**χρηστότης καὶ πραότης**». Ἡ μνησικακία δηλαδὴ φυγαδεύει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Καὶ χωρὶς Ἅγιον Πνεῦμα δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωὴ. Ὑπάρχει ἐρημία, ξηρασία, ἄβυσσος πνευματικῆς.

Ἐρημν ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐρημν καὶ ἀπὸ τῆ ζωοπάροχης τροφῆς τῆς θείας Εὐχαριστίας. Καὶ γνωρίζουμε τί σημαίνει ἡ ἔλλειψη συνειδητῆς καὶ ἀκατάκριτης συμμετοχῆς στὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς. «**Εὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίετε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς**» (Ἰωάν. στ΄ 53) εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ἡ ψυχὴ χωρὶς τὸ οὐράνιο μάννα ἀποβιταμινώνεται, πάσχει ἀπὸ βαριὰ ἀναιμία. Δὲν ἔχει ζωὴ. Οὔτε τὴν ἐδῶ πνευματικὴν ζωὴν οὔτε τὴν αἰώνια. Γιατί;

Παίρνοντας ἀφορμὴ ὁ Χρυσόστομος ἀπὸ τὴν ἐορτὴ τοῦ Πάσχα, πού πλησίαζε, ἔλεγε στὴν 20ῆ ὁμιλία του στοὺς «Ἀδριάντας»: «Κανένας, μὰ κανένας, δὲν ἀτιμάζει τόσο τὴν ἱερὴ αὐτὴ πανήγυρη, ὅσο ἐκεῖνος, πού τὴ γιορτάζει, ἐνῶ ἔχει μέσα του μνησικακία. Ἀκόμη περισσότερο, οὔτε κἂν νὰ τὴν γιορτάσει μπορεῖ, ἔστω καὶ ἂν μείνει δέκα μέρες τελείως νηστικός. Γιατί ὅπου ὑπάρχει ἔχθρα καὶ ἀντιπάθεια οὔτε νηστεία οὔτε γιορτὴ μπορεῖ νὰ γίνει. Μήπως τολμᾶς μὲ ἄπλυτα χέρια νὰ ἀγγίξεις τὴν ἱερὴ θυσία, ἔστω κι ἂν εἶναι πολλὴ ἀνάγκη; Μή, λοιπόν, πλησιάζεις μὲ ἀκάθαρτη ψυχὴ, γιὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ χειρότερο καὶ φέρνει πιὸ μεγάλη κόλαση. Διότι τίποτε δὲν γεμίζει τὴ σκέψη μὲ τόση ἀκαθαρσία, ὅσο ἡ ὀργὴ

πού μένει συνέχεια μέσα μας».

Καὶ συνεχίζει: «Σᾶς τὸ λέω, λοιπόν, προκαταβολικὰ καὶ διαμαρτύρομαι καὶ τὸ φωνάζω δυνατὰ, κανένας ἀπὸ ἐκείνους, πού ἔχουν ἐχθρό, ἄς μὴ πλησιάζει στὴν ἱερὴ τράπεζα καὶ ἄς μὴ δέχεται τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου. Ὅποιος πλησιάζει νὰ μὴν ἔχει ἐχθρό. Ἐχεις ἐχθρό; Νὰ μὴν προσέλθεις. Θέλεις νὰ προσέλθεις; Συμφιλιώσου καὶ τότε νὰ προσέλθεις καὶ νὰ ἀγγίξεις τὸ ἱερό. Δὲν τὰ λέγω ἐγὼ αὐτὰ, ἀλλὰ ὁ Κύριος, πού σταυρώθηκε γιὰ μᾶς. Αὐτὸς γιὰ νὰ σὲ συμφιλιώσει μὲ τὸν Πατέρα δὲν δίστασε νὰ θυσιασθεῖ καὶ νὰ χύσει τὸ αἷμα Του. Καὶ σὺ γιὰ νὰ συμφιλιωθεῖς μὲ τὸν συνάνθρωπό σου οὔτε λέξη δὲν θέλεις νὰ πεῖς καὶ πρῶτος νὰ τρέξεις...»

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος τὴ μνησικακία τὴν θεωρεῖ ἀπὸ ἀπόψεως κωλύματος γιὰ τὴ θεία Κοινωνία, ὅπως τὴν πορνεία καὶ τὴ βλασφημία. «Ὡς τὸν πορνεύοντα καὶ τὸν βλασφημοῦντα ἀμήχανον μετασχεῖν τῆς ἱερᾶς Τραπέζης, οὔτω τὸν ἐχθρὸν ἔχοντα καὶ μνησικακοῦντα ἀδύνατον ἀπολαῦσαι κοινωνίας ἁγίας· καὶ μάλιστα εἰκότως...»

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος παρατηρεῖ: «*Νηστεία ἀληθῆς ἢ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσις... ἄφες τῷ πλησίον τὴν λύπην (πού σοῦ προκάλεσε)· ἄφες αὐτῷ τὰ ὀφλήματα... Κρεῶν οὐκ ἐσθίεις, ἀλλ' ἐσθίεις τὸν ἀδελφόν. Οἴνου ἀπέχη, ἀλλ' ὑβρεων οὐ κρατεῖς.*» Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μας μὲ τὸν Θεό. Καμιὰ προσφορὰ δὲν γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεό, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ συμπάθεια καὶ δὲν ἐμψυχώνεται ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία. «**Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν**».

Παραπάνω, δηλαδὴ, ἀπὸ τὶς θυσίες εἶναι ἡ ἀγάπη.

Νὰ γιὰ τὸν Χριστὸς συνιστᾶ τὴν διακοπὴ τῆς προσευχῆς μας, γιὰ νὰ τακτοποιηθοῦμε πρωτίτερα μὲ τοὺς ἀδελφούς μας. Ἄν δὲν συμφιλιωθοῦμε πρῶτα μὲ τὸν ἀδελφὸ μας, ἡ προσευχή μας καὶ ἡ ἐπικοινωνία μας μὲ τὸν Θεὸ σὲ τίποτε δὲν μᾶς ὠφελεῖ. «**Εὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρον σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον κάκεῖ μνησθῆς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου**» (Ματθ. ε΄ 23—24).

Ἀληθινὰ ἐπαναστατικὴ διδασκαλία, πού ὑπογραμμίζει τὴν μεγάλη σημασία τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ συγχωρητικότητας. Προτρέπει νὰ διακοπεῖ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μὴ σταματήσει ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο. «**Τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν πλεῖόν ἐστι πάντων τῶν ὀλοκαυτωμάτων καὶ θυσιῶν**» (Μάρκ. ιβ΄ 33).

«Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν. Ἐὰν γὰρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθῆσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; Καὶ ἀπολείται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός ἐπὶ τῇ σῆ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α΄ Κορ. ν' 8-13, θ' 1-2
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. κε' 31-46

ἀπέθανεν. Οὕτω δὲ ἀμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνετε. Διό-

περ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐώρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμὶ ἢ γὰρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ».

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

«Ἀμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνετε»

ΣΤΗΝ Κόρινθο εἶχε δημιουργηθεῖ ἓνα θέμα σοβαρό. Κάποιοι Χριστιανοὶ εἶχαν τὴν γνώμη ὅτι τὰ κρέατα ποὺ προηγουμένως εἶχαν προσφερθεῖ ὡς θυσία στὰ εἰδωλα δὲν διέφεραν ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γι' αὐτὸ καὶ κάθονταν σὲ τραπέζια εἰδωλολατρῶν καὶ ἔτρωγαν ἀπὸ τὰ κρέατα αὐτά. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ ἄλλοι Χριστιανοί, ἀσθενεῖς στὴν πίστη, ποὺ σκανδαλίζονταν. Ὄταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, διαμαρτυρήθηκε ἔντονα καὶ στὴν πρώτη του ἐπιστολῇ τοὺς γράφει: **«Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀμαρτάνετε στοὺς ἀδελφούς σας καὶ κλονίζετε τὴν ἀσθενῆ συνείδησή τους. Ἔτσι ἀμαρτάνετε στὸν Χριστὸ ἀφοῦ ματαιώνετε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν σας».**

ἀδελφός, καὶ ὁ ἀσθενῶν, μετέχει τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ σώματος. Γιατὶ ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός, δὲν ἀπαξιώνει τὸν ἀσθενοῦντα κατὰ τὴν πίστη ἀδελφὸ Χριστιανό, ἀλλὰ συμπάσχει μὲ αὐτὸν καὶ ἐνδιαφέρεται καὶ φέρνει περιστάσεις γιὰ τὴν σωτηρία του».

Χτύπημα τῆς συνειδήσεως

1. Εἶναι χαρακτηριστικὲς οἱ λέξεις τοῦ Ἀποστόλου: **«τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν».** Ὁ ἄρρωστος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τρυφερὴ καὶ στοργικὴ περιποίηση. Κι ἂν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια γιὰ τὸν ἀδελφὸ ποὺ ἀσθενεῖ σωματικά, πολὺ μεγαλύτερη ἀνάγκη ὑπάρχει γιὰ τὸν ἄρρωστο πνευματικά. Γιατὶ **«τί χειρότερο καὶ σκληρότερο μπορεῖ νὰ γίνει ὅταν ὁ ἄνθρωπος χτυπᾶ καὶ καταφέρει πλήγματα ἐναντίον ἐνὸς ἀρρώστου; Γι' αὐτὸ δὲν εἶπε (ὁ Ἀπόστολος) ἀπλῶς σκανδαλίζοντες ἀλλὰ χτυπῶντες, καὶ μὲ τὴ λέξη αὐτή, «τύπτοντες» ἐχαρακτήρισε τὴν ὠμότητα καὶ σκληρότητα ἐναντίον τοῦ ἀσθενοῦς ἀδελφοῦ».** Αὐτὰ μᾶς λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

2. Ἐνας ἄλλος ἐρμηνευτής, ὁ Θεοδώρητος, προσθέτει: **«Ὑπενίσσεται καὶ κάτι ἄλλο ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ πνευματικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός. Καὶ ἐπομένως κάθε**

Οἱ ἀσθενεῖς ἀδελφοί μας

1. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, προχωρώντας περισσότερο, τονίζει ὅτι αὐτὴ ἡ ἀμαρτία τοῦ σκανδαλοῦ, ἀναφέρεται σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Γιατὶ οἱ νήπιοι ὡς πρὸς τὴν χριστιανικὴ πίστη καὶ ζωὴ, τοῦ εἶναι ἰδιαίτερα συμπαθεῖς. Τὸ ἴδιο νόημα ἐκφράζει ὁ Κύριος ὅταν λέγει **«λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίοις οἵτινες οὐ χρειάζονται μετανοίας»** (Λουκ. ιε' 7).

2. Καὶ γιὰ τὸν καθένα μας ὁ Κύριος αἰσθάνεται ἰδιαίτερη στοργὴ καὶ φέρνει συνεχῶς περιστάσεις γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ μας στὴν μάνδρα Του. Αὐτὸς εἶναι **«ὁ καλὸς ποιμὴν»**, ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ πρόβατά Του. Αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ εἰκόνα τοῦ καλοῦ ποιμένα ἐκφράζει ὁ Κύριος στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο (ι' 11-14).

Αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ ὅσους κηρύττουν τὴν εὐαγγελικὴ ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανούς. Γενικότερα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τονίζει τὴν εὐθύνη τοῦ καθενὸς ποὺ σκανδαλίζει τοὺς ἀδελφούς του. Καὶ ἰσχύει πολὺ περισσότερο σήμερα ποῦ, περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ προσπαθοῦν νὰ βρῖσκουν ψεγάδια καὶ σκάνδαλα, γιὰ νὰ δυσφημοῦν τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καὶ γενικότερα τὴν εὐαγγελικὴ ἀλήθεια.

Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρὸν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσθε

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. στ' 14-21

εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὅς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθιοντα μὴ ἐξουθενείτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθιοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει, σταθήσεται δὲ δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν.

ΑΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙΑ

«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι».

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Παῦλος γράφει στοὺς πιστοὺς τῆς ἀρχαίας Ρώμης τὸ ἀγωνιστικὸ σύνθημα: «Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι». Καὶ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὸ τὸ σύνθημα κάθε χρόνο, εἴκοσι αἰῶνες, μέσα ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς...

Πόσοι ὅμως προσέχουν τοῦτο τὸ σάλπισμα; Πόσοι τοῦ δίνουν τὴν σημασία ποὺ ἔχει; Οἱ περισσότεροι, εἴτε δὲν τὸ γνωρίζουν καθόλου, εἴτε τὸ προσπερνοῦν. Δὲν ἀντιλαμβάνονται πῶς ἡ ποικίλη ἀμαρτία εἶναι ὕπνος. Ὅχι ὁ εὐλογημένος καὶ εὐεργετικὸς ὕπνος, ποὺ κλείνει τὰ βλέφαρα καὶ ξεκουράζει τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ὁ πνευματικὸς ὕπνος, ποὺ βυθίζει στὴν ἀδιαφορία γιὰ καθετὶ τὸ ὑπεργήινο, τὸ οὐράνιο. Ὑπνος ποὺ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὸν βοῦρκο τῆς ἀνηθικότητας, τῆς μέθης, τῶν ναρκωτικῶν καὶ τόσων ἄλλων κακῶν...

Μὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξακολουθεῖ νὰ σαλπίζει: «Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι». Ὡρα νὰ ξυπνήσετε! Νὰ σηκωθεῖτε! Νὰ ἀποτινάξετε τὴν πνευματικὴ ὑπνηλία! Καὶ ὑπάρχουν πολλὰ ξυπνητήρια γιὰ τὴν πνευματικὴ, ψυχικὴ αὐτὴ ἔγερση!

Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως.

Ἐνα ξυπνητήρι ἔχουμε μέσα μας. Εἶναι ἡ θεία φωνὴ τῆς συνειδήσεως. Οἱ τύψεις τῆς οὐράνιας αὐτῆς φωνῆς, ποὺ μᾶς ὑποδεικνύει τὸ κακὸ καὶ μᾶς ζητάει νὰ τὸ πολεμήσουμε. Μᾶς δικάζει ἢ μᾶς ἐπαινεῖ. «Οὐκ ἔστιν δικαστὴς οὕτως ἄγρυπνος ἐν ἀνθρώποις, οἷον τὸ ἡμέτερον συνειδός», τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Μάταια πολλοὶ προσπαθοῦν νὰ παραμερίσουν τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, νὰ τὴν «φιμώσουν». Δὲν τὸ πετυχαίνουν. Ἡ θεία φωνὴ ζητάει νὰ τοὺς ξυπνήσει ἀπὸ τὸ λήθαργο τῆς ἀμαρτίας. Καὶ θὰ τὸ πετύχει, ὅταν ἀκούσουμε

τὴ θεϊκὴ φωνὴ καὶ πορευθοῦμε σύμφωνα μὲ τὶς προσταγές της.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ ἄλλα ξυπνητήρια. Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἁγία Γραφή. Ἰσχυρὸ ξυπνητήρι, ὅταν τὸν πάρουμε στὰ χέρια μας καὶ διαβάσουμε τὶς θεῖες

προσταγές. Αὐτὸ συνέβη στὸν ἱερὸ Αὐγουστῖνο. Παραστρατημένος σὲ ἰδεολογικὲς πλάνες, βουτηγμένος στὸ βοῦρκο τῆς ἀμαρτίας, ξύπνησε, μετάνιωσε, ὅταν πῆρε στὰ χέρια τοῦ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ διάβασε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου στοὺς Ρωμαίους: «Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι...» Καὶ ἔγινε πιστὸς δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐγινε ἐπίσκοπος καὶ ἅγιος.

Ἀφυπνιστικὲς δοκιμασίες.

Καὶ ἄλλα, δυνατὰ ξυπνητήρια χρῆσιμοποιεῖ ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας. Μιὰ δοκιμασία ἀτομικὴ, μιὰ ἀρρώστια, μιὰ οἰκογενειακὴ θλίψη, ἕνας θάνατος μᾶς συγκλονίζουν καὶ μᾶς ξυπνοῦν ἀπὸ τὸ λήθαργο τῆς ἀδιαφορίας. Ἐθνικὲς δοκιμασίες, κρίσεις οἰκονομικὲς, πόλεμοι, ἀφυπνίζουν ψυχὲς καὶ ὀδηγοῦν στὴ μετάνοια, στὴν ἱερὰ ἐξομολόγηση, στὴν ἀλλαγὴ πορείας ζωῆς. Ξυπνητήρια ὑπάρχουν πολλὰ... Γιὰ νὰ μᾶς ξυπνήσουν ὅμως πρέπει νὰ τὰ ἀκούσουμε. Ὅχι νὰ τὰ σταματήσουμε, γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸν ὕπνο μας.

Καὶ ἀκόμα ὑπάρχει ἕνα χρέος, ἕνα καθῆκον ἱερό, ποὺ δὲν παίρνει καμιά ἀναβολή. Νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ χρέος τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας. Νὰ σαλπίσουμε καὶ σ' αὐτοὺς τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα τῆς πνευματικῆς ἀφυπνίσεως. Εἶναι τὸ κατεπεῖγον ἔργον ποὺ μᾶς ἀναθέτει ὁ Θεός. Μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια εὐθύνη, ὅλοι οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἐγρήγορη.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Σύμβολο δυνάμεως

Α΄

«Όλες οί θρησκευῖες ἀπέτυχαν στὸν σκοπὸ τους καὶ μάλιστα ὁ Χριστιανισμὸς. Ὁ θρησκευόμενος ἄνθρωπος, λέει ὁ Μάρξ, ζεῖ μέσα σ' ἓνα ψεύτικο κόσμο. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸν πραγματικὸ κόσμο καὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἀντιμετωπίσει ρεαλιστικὰ τὰ προβλήματα του».

Πρόκειται γιὰ καθαρὴ παρεξήγηση πού δὲν ἔχει καμιά σχέση με τὸν Χριστιανισμὸ καὶ τὴ διδασκαλία του. Φυσικὰ δὲν λείπουν καὶ αὐτοὶ οἱ τύποι, οἱ ὅποιοι δὲν ἐκπροσωποῦν παρὰ μονάχα τὸν ἑαυτό τους. Γι' αὐτοὺς τοὺς κατ' ὄνομα Χριστιανοὺς ἔγραφε ὁ Πεγκύ: «Διότι δὲν ἔχουν τὸ θάρρος τοῦ πρόσκαιρου, πιστεύουν ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ. Διότι δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ εἶναι ἄνθρωποι, πιστεύουν ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ. Διότι δὲν ἀγαποῦν κανένα, πιστεύουν ὅτι ἀγαποῦν τὸν Θεό».

Τόσο ἡ παραπάνω κατηγορία ὅσο καὶ ἡ κριτικὴ τοῦ Πεγκύ μᾶς τοποθετοῦν μπροστὰ σ' ἓνα πραγματικὸ ὑπερκόσμημα. Πρόκειται γιὰ τὴν «πίστιν» πού χρησιμοποιεῖται σὰν ἄρνηση τῆς πραγματικότητας, σὰν φυγὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴς δυσκολίες της. Ἔτσι ἡ πίστιν ἀπὸ πηγὴ δυνάμεως παρουσιάζεται ὡς πηγὴ ἀδυναμίας. Καταφεύγει ὁ «πιστὸς» στὴν πίστιν, ὄχι γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει με θάρρος τὰ προβλήματα καὶ τὴς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ παρακάμψει. Νομίζει πὼς βρίσκει στὴν πίστιν ἓνα καταφύγιο τῆς στρουθοκαμηλικῆς τακτικῆς του. Ἀλλὰ ἡ πίστιν δὲν εἶναι ἄρνηση. Εἶναι θέση. Δὲν εἶναι στειρότητα. Εἶναι δημιουργία. Δὲν καταφεύγει ὁ πιστὸς στὸν Θεό, γιὰ τὴν δὲν ἔχει τί ἄλλο νὰ κάνει ἢ γιὰ τὴν βρίσκει ἐκεῖ ἓνα εὐκόλο τρόπο νὰ τακτοποιεῖ τὴς ὑποθέσεις του. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη καταδίκη τοῦ ἀνθρώπου καὶ θὰ ἀχρήστευε ὅλες τὴς δημιουργικὲς του δυνάμεις.

Ὁ Χριστὸς δὲν συνιστᾶ τὴν ἀδράνεια. Μετὰ τὴ ζωὴ Του μᾶς προβάλλει τὸ ἰδανικὸ τοῦ σκληροῦ ἀγῶνα καὶ τῆς ἀδιάκοπης πάλης γιὰ τὴν ὀλοκλήρωσή μας. Δὲν ἔχουν γνωρίσει τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐκεῖνοι πού τὸ ταυτίζουν ἢ τὸ συγχέουν με τοὺς ραχατισμοὺς τῶν ἀνατολίτικων θρησκευτῶν. Κάτι τέτοιο θὰ σήμαινε, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς καταργεῖ καὶ ἀχρηστεύει τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀναπληρώνει τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ὀλοκληρώνει. Ἐκεῖνο πού μπορεῖ νὰ κάνει ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ κάνει ὁ Θεός. Ἐκεῖνο πού δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται νὰ κάνει ὁ Θεός. Δὲν ὑποκαθιστᾶ οὔτε ἀντικαθιστᾶ τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἀποκαθιστᾶ στὴν πρώτη του θέση καὶ τοῦ συμπαρίσταται, γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύει σὲ κάθε του βῆμα. Δὲν τοῦ προσφέρει εὐκόλες λύσεις. Τοῦ προσφέρει λύσεις ἀγωνιστικῆς πού ἰσχυροποιοῦν τὴν ψυχὴ του καὶ τὸν κάνουν

ἀνθεκτικὸ στὴς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ διαφορὰ πού γνωρίζουν οἱ ἀληθινοὶ πιστοὶ καὶ ἀγνοοῦν οἱ παραχαράκτες τῆς πίστεως.

Κάτι τέτοιες παραποιήσεις χρησιμοποιοῦν οἱ κατήγοροι τοῦ Χριστιανισμοῦ, γιὰ νὰ διαβάλλουν τὴν ἐξυψωτικὴ δυνάμη τῆς πίστεως. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν ψεύτικη πίστιν, τὴν παραχαραγμένη «πνευματικότητα», σπλιτίτε με τρόπο κατηγορηματικὸ καὶ ὁ Emmanuel Mounier ἀπαντώντας στὴς κατηγορίες τοῦ Μαρξισμοῦ. Εἶναι μιὰ κριτικὴ ἢ μᾶλλον τίμια αὐτοκριτικὴ πού μονάχα ἓνας ἀγωνιστὴς Χριστιανὸς μπορεῖ νὰ κάνει:

«Πάρα πολλοὶ ἰδεαλιστῆς, γράφει, πάρα πολλὲς ὠραῖες ψυχὲς καὶ εὐγενικὲς καρδιές, ἔχουν κατασκευάσει ἀπὸ πνευματικὰ ὑλικά ἓνα σπῆρι περισυλλογῆς γιὰ τοὺς διάφορους ρευματισμοὺς πού προσφέρει ἄφθονους ἢ ζωὴ. Μετὰ τὸ πρῶτο κέντημα τοῦ πόνου κάνουν ἀμέσως ἓνα ἄλμα στὸ κῶρο τοῦ ἰδεώδους καὶ ἐκεῖ συντροφιά μετὰ τὰ μεγάλα πνεύματα ὄλων τῶν ἐποχῶν, πού ζοῦν στὴ μακαριότητα ἄσαρκα... νομίζουν ὅτι ἀποκτοῦν τὴν ἀτρωτὴ ἀσπίδα τῆς ἀγιότητος πού θὰ τοὺς γλυκάνει τὸν πόνο, ἀλλὰ θὰ τοὺς στερήσει τὴν ἀνθρώπινη ἀποστολή τους».

Ὅσο καὶ ἂν εἶναι καυστικὲς οἱ κρίσεις τοῦ διάσημου αὐτοῦ Χριστιανοῦ διανοητῆ, ὅμως δὲν παύουν νὰ προσφέρουν ἓνα μήνυμα καὶ νὰ ὑπογραμμίζουν μιὰ ἀλήθεια καὶ γιὰ τὴν ἐποχὴ μας: Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ δὲν ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν ἄλλη ζωὴ, γιὰ τὴν φοβᾶται καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν ἀντιμετωπίσει. Ὁ Χριστιανὸς δὲν ἀποφεύγει αὐτὴ τὴ δύσκολη καθημερινὴ ζωὴ μετὰ τὰ προβλήματα καὶ τὴς ποικίλες ἀντιξοότητες της. Ἀγωνίζεται νὰ τὴν μεταμορφώσει. Δὲν γνωρίζει τὴ φυγὴ. Ἀποστολή του ἔχει νὰ εἶναι τὸ ἀλάτι καὶ ἡ ζύμη καὶ τὸ φῶς μέσα στὴν κοινωνία.

Φυσικὰ δὲν λείπουν καὶ ἀρκετὲς συμπαθεῖς ψυχὲς πού κάμπτονται εὐκόλα, ἀπογοπεύονται στὴν πρώτη δυσκολία καὶ καταφεύγουν σὲ εὐκόλες λύσεις φυγῆς. Καὶ προσπαθοῦν νὰ συγκαλύψουν τὴν ἀδυναμία τους κάτω ἀπὸ τὸ πρόσχημα μιᾶς συναισθηματικῆς πνευματικότητας. Καὶ τοὺς διαφεύγει ὅτι ἡ πίστιν δὲν εἶναι ἀδυναμία, ἀλλὰ **«δύναμις Θεοῦ»**. Μετὰ πόνο ἔγραφε γι' αὐτοὺς ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι ἔχουν τὴν μὴ μὴ μορφωσὴ τῆς εὐσεβείας, ἀλλὰ ἀρνοῦνται τὴν δυνάμη της (Β΄ Τιμοθ. γ' 5).

Ἄν ἤθελαν ὅλοι νὰ γνωρίσουν τὸν ἀληθινὸ Χριστιανισμὸ, θὰ ἔβλεπαν ὅτι σύμβολό του ἔχει τὸν Σταυρὸ καὶ τὸν ἀνυποχώρητο ἀγῶνα. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας ἀντιμετώπισε κατὰματα τὸν σταυρικὸ θάνατο. Καὶ ἄφησε γιὰ πάντα σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς τὸ πιὸ φωτεινὸ παράδειγμα καρτερίας καὶ δυνάμεως. Καὶ αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἀκολούθησαν οἱ ἅγιοι, οἱ μάρτυρες, οἱ ἀκούραστοι πνευματικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ἐργάτες τῆς αὐταπάρνησης καὶ ἀγάπης.

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ 1821

Γίνεται συχνὰ λόγος γιὰ τὴ χριστιανικὴ πίστη, τὴν ἀκράδαντη, τὴν φλογερή, ποὺ πυρπολοῦσε τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ 1821. Ἀτσάλωνε ἡ πίστη αὐτὴ τὰ μπράτσα τῶν πολεμάρχων καὶ φτέρωνε τὸν ἥρωισμό τοῦ λαοῦ. Αὐτῆς τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἥρωισμού καρπὸς ἦταν καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀγωνιστῶν.

Χωρὶς νὰ λείπουν οἱ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες -καὶ ποιοὺς ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἀδυναμίες- κάποτε καὶ σφοδρὰ πάθη, ὡστόσο συχνὰ ἐμφανίζονται καὶ ὑπέροχα γεγονότα ποὺ δείχνουν τὴ χριστιανικὴ καλλιέργεια τῶν ἀγωνιστῶν. Εἶναι πράξεις εὐγενεῖς, ἥρωικές, ποὺ ἐμπνέονται ἀπὸ τὸν σύνδεσμό τους μὲ τὸν Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Εἶναι γεγονότα, ποὺ μᾶς δημιουργοῦν ἓνα δέος, ἓνα θαυμασμὸ γιὰ τοὺς ἥρωες τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας, τοὺς συχνὰ γεμάτους ἀνεξικακία, καλοσύνη, συγχωρητικότητα καὶ ἀνιδιοτέλεια.

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀνοχή, ἡ γενναιοψυχία καὶ μεγαλοκαρδία τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρῶν. Κάποιος ποὺ εἶχε τὴν ἀνάγκη του, παρουσιάστηκε φορώντας τὸν ὀλόχρυσο «ντουλαμᾶ» τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ στρατηγοῦ, ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει πρὶν ἀπὸ τὸ Εἰκοσιένα, βαλμένος ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Θ. Κολοκοτρῶνης γνώρισε ἀμέσως τὸ ἔνδυμα καὶ ἀναστέναξε βαθιά, ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα ἔδινε τὸ λόγο του στὸ φονιά νὰ ἐκπληρώσει τὸ αἷτημά του. Ἐτυχε ὅμως ὁ Γέρος νὰ εἶναι στὸ τραπέζι τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ τὸν κράτησε νὰ φᾶνε.

Ἡ μάνα του ὅμως δὲν βάσταξε καὶ τοῦ εἶπε:

-Παιδί μου, καὶ στὸ τραπέζι μας θὰ τῶνε βάλεις τὸ φονιά τοῦ παιδιοῦ μου;

-Σῶπα, μάνα, εἶπε ὁ στρατηγός. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο μνημόσυνο, ποὺ κάνουμε τοῦ σκοτωμένου.

Συχνὰ μετὰ τὶς νικηφόρες μάχες ὀπλαρχηγοὶ καὶ παλικάρια λαφυραγωγοῦσαν τὰ τούρκικα σπίτια, ἔπαιρναν τὰ ὑπάρχοντά τους, ἀφοῦ κι αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς σκλάβους Ἕλληνες τὰ εἶχαν λεπλατήσει.

Νὰ ὅμως μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγνὲς μορφὲς τοῦ ἀγῶνα, ὁ Νικηταρᾶς. Αὐτὸς ἦταν σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ τόσο ἀνιδιοτελής, ποὺ προτιμοῦσε φτωχὸς νὰ ζεῖ, παρὰ νὰ καρπωθεῖ κάτι ἀπὸ τὰ κατορθώματά του. Μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Τριπολιτσᾶς οἱ νικητὲς μοιράστηκαν τὰ λάφυρα. Ὁ μόνος ποὺ δὲν πῆρε τίποτα, ἦταν ὁ Νικηταρᾶς. Τὸν ἔβλεπαν νὰ περιφέρεται σχεδὸν ρακένδυτος, ὕστερα ἀπὸ τόσες πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, χωρὶς τὸ παραμικρὸ λάφυρο, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τίποτε, οὔτε νὰ παραπονεῖται γιὰ τίποτε, καὶ ἔλεγε: Ὁ φτωχὸς ὁ Νικήτας.

Ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, ἀγνὸς καὶ ἀνιδιοτελής κι αὐτὸς ἀγωνιστής, ἀγόρασε τότε δύο πιστόλια ἀπὸ τὰ λάφυρα καὶ τὰ χάρισε στὸν Νικηταρᾶ, γιὰ νὰ ἔχει καὶ αὐτὸς κάτι ἀναμνηστικὸ ἀπὸ τὴν ἄλωση τῆς Τριπολιτσᾶς, στὴν ὁποία τόσο εἶχε δράσει.

Καὶ ἡ ἀνιδιοτέλεια τοῦ Μακρυγιάννη εἶναι γνωστὴ. Ποτὲ δὲν κοίταξε νὰ ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ τὰ

κατορθώματά του. Δὲν δέχτηκε χρήματα. Ἐζῆσε σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ φτωχικά. Πέθανε φτωχός.

Ἀκέραιοι ὑπῆρξαν σὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ καὶ οἱ ἀγωνιστὲς καὶ ἱστορικοὶ τοῦ ἀγῶνα, Γεώργιος Τερτσέτης καὶ Νικόλαος Κασομούλης. Ὁ Κασομούλης στὴ διαθήκη του χάραξε κι αὐτὲς τὶς γραμμές:

«Εὐχαριστημένος πάντοτε διάγων διότι ἐκπλήρωσα τὰ στρατιωτικὰ καθήκοντά μου, χωρὶς νὰ παρεκκλίνω τῆς εὐθείας ἐντίμως καὶ εἰς ὅλας τὰς μεταβολὰς καὶ ἀνωμαλίας ἀνεξαρτήτως πολιτευόμενος ἀπὸ τὰ ἀτομικὰ πάθη καὶ κομματικά... Παραδίδω τὴν ψυχὴν μου πρὸς τὸν Ὑψιστὸν Θεὸν ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ψυχῇ τε καὶ σώματι ὡς Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος καὶ στρατιώτης εἰλικρινής».

Ἡ ἀνιδιοτέλεια αὐτὴ ὁδηγοῦσε ἄλλους ἀγωνιστὲς, ὄχι μόνον νὰ μὴ δέχονται τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ προσφέρουν τὰ πάντα στὸν ἀγῶνα. Ἀκόμα καὶ τὸ ὑστέρημά τους. Ἄς θυμηθοῦμε τὸν Γεώργιο Γεννάδιο. Μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Μεσολογγίου, προσέφερε ὅ,τι εἶχε γιὰ τὴν περίθαλψη τῶν προσφύγων τῆς «Ἱερᾶς Πόλεως»: *«Ἰδού, εἶπε, ὅ,τι ἔχω τὸ προσφέρω εὐχαρίστως. Ἄλλ' ὄχι, δὲν προσέφερον ἀκόμη τὸ πᾶν. Ἐχω καὶ κάτι ἄλλο νὰ προσφέρω καὶ προσφέρω τὸν ἑαυτὸν μου. Ὅποιος θέλει, ἄς μὲ πάρει ὡς διδάσκαλον τῶν παιδιῶν του διὰ τέσσαρα χρόνια· ἄς καταβάλει εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον ὅσα θέλει ὡς τίμημα διὰ τοὺς διδασκαλικούς μου κόπους καὶ ἀμέσως ἐγὼ τὸν ἀκολουθῶ...»*

Ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ ὁ Γεννάδιος ἔδινε καὶ τὸ τελευταῖο του δῖλεπτο στοὺς φτωχοὺς, χωρὶς νὰ παίρνῃ καμιὰ ἀμοιβὴ γιὰ τοὺς κόπους του. Κι ὅταν κάποτε τοῦ παραπονέθηκαν τὰ παιδιά του, τοὺς εἶπε: *«Ὡ παιδιά μου, ἄς μὴ ζητᾶμε ἀμοιβὰς διὰ τοὺς ἀγῶνας μας. Ἐγὼ ἔδωσα τὸ πᾶν διὰ τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸ εἶναι ἀρκετό. Δὲν πειράζει ποὺ ζοῦμε πενιχρά».*

Λιγοστὰ παραδείγματα ἀναφέραμε, ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ὑπάρχουν. Πόσοι караβοκύρηδες δὲν ἄδειασαν τὶς στέρνες τους γιὰ τὸν ἀγῶνα, πόσες Ἑλληνίδες δὲν ἔδωσαν καὶ τὰ χρυσαφικά τους!... Καὶ αὐτὰ μᾶς ὑπογραμμίζουν καὶ μᾶς τονίζουν τὴν ἀλήθεια, ποὺ βροντοφωνεῖ ὁ Μακρυγιάννης:

«Ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ φρονιμάδα κάνουν τὴν Πατρίδα νὰ ὑπάρξει καὶ νὰ εὐτυχήσῃ. Ἡ κακία καὶ ἡ ἰδιοτέλεια χάνουν τὴν Πατρίδα· καὶ τὴν χάνουν καὶ ζημιώνονται ὅσοι μένουν ζωντανοί».

Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση σ' ὅσους -κινούμενους ἀπὸ ἄλλα ἑλατήρια- λένε ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 21 ἔγινε τάχα γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους, μὲ κίνητρο τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα. Ἡ ἀνιδιοτέλεια τῶν ἠρώων καὶ τῶν ἀπλῶν μαχητῶν, οἱ ποικιλώνυμες προσφορὲς τους, μᾶς δείχνουν ὅτι τὰ κίνητρά τους ἦταν ὑπερυλικά. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἡ πίστη, ἡ ἀγνότητά τους, ἡ ἀρετὴ τους, δημιούργησαν αὐτὸ, ποὺ ἀποκαλοῦμε τὸ θαῦμα τοῦ 21.

Πίστει Μωϋσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ, μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ

Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν· μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμφῶν καὶ Ἰεφθάε, Δαυῖδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν Προφητῶν· οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἐκλιναν

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ
Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια΄ 24-26,32-40
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. α΄ 44-52

ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τούτων νεκρῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρω-

σιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαϊς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

ΠΟΥ ΓΕΡΝΕΙ Η ΖΥΓΑΡΙΑ

«Μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ».

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιορτάζουμε τὸν θρίαμβο τῆς πίστεως. Καὶ ἡ ἀποστολικὴ περικοπὴ μᾶς παρουσιάζει μεγάλους ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μὲ πρῶτο τὸν μέγало Μωϋσῆ.

Στὴ θαυμαστὴ αὐτὴ περίπτωσι, ὅπως τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, δὲν ἔχουμε μιὰ θεωρητικὴ πίστη, ἀλλὰ μιὰ πίστη ζωντανή, ποὺ τοῦ δίνει τὴ δύναμιν νὰ περιφρονήσει καθετὶ τὸ γήινο, τὸ ἀνθρώπινο, τὸ λαμπρὸ καὶ ἐπιφανειακὸ καὶ νὰ προτιμήσει τὸν δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς θυσίας, τῆς προσφορᾶς καὶ τοῦ ὄνειδισμοῦ. **«Μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ».**

Ὁ Μωϋσῆς, ὅταν μεγάλωσε καὶ ἔγινε ἄνδρας, ἀρνήθηκε νὰ ὀνομάζεται «βασιλόπαις», γιὸς τῆς κόρης τοῦ Φαραώ. Καὶ προτίμησε νὰ κακοπαθεῖ μαζί μὲ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ ἔχει πρόσκαιρη ἀπόλαυση ἀμαρτίας, νὰ ζεῖ δηλαδὴ ἄνετα καὶ μὲ τιμές, σὰν αἰγύπτιος ἄρχοντας. Καὶ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου, θεώρησε μεγαλύτερο πλοῦτο τὶς περιφρονήσεις, ποὺ ἔμοιαζαν πρὸς τὸν ὄνειδισμόν καὶ τὴν περιφρόνησι, ποὺ ἀργότερα ὑπέστη ὁ Χριστός.

Οἱ αἰῶνες κύλησαν καὶ στὴν ἐποχὴ μας, δυὸ χιλιάδες χρόνια μετὰ τὴν ἔλευσι τοῦ Κυρίου, τὴ διδασκαλίαν Του καὶ τὴ θυσίαν Του, πόσο οἱ καιροὶ μας ἔχουν φέρει τρομερὴ ἀλλαγὴ! Πολλοὶ σήμερα κι ἐμεῖς βαπτισμένοι Χριστιανοί, ὄχι βασιλικὲς τιμὲς δὲν περιφρονοῦμε χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὄχι αἰγυπτιακοὺς θησαυροὺς δὲν ἀφήνουμε, μὰ οὔτε τὸ παραμικρὸ ὑλικὸ ἀγαθὸ δὲν θεωροῦμε **«σκύβαλο»** γιὰ τὴν πίστη μας.

Ἄς ἔλθουμε στὸν ἑαυτό μας. ἔχουμε τὴν ἀγω-

νιστικότητι νὰ ἐνταχθοῦμε στὴν παράταξι τῆς ἀρετῆς, τῆς δικαιοσύνης, τῆς τιμιότητος, τῆς ἀγνότητος; ἔχουμε τὸ κουράγιο νὰ ἀρνηθοῦμε τὸν συμβιβασμὸν μὲ τὸ κακὸ, ἔστω κι ἂν ὑποστοῦμε κάποιον ὄνειδισμό, μιὰ εἰρωνεία, κάποιον παραμερισμὸν; Δὲν θέλουμε νὰ μᾶς κοστίζει κάτι, μικρότερο ἢ μεγαλύτερο ἢ πίστη μας. Θέλουμε νὰ κυλάει ἡ χριστιανικὴ μας πορεία μὲ τὸ ἀζημίωτο...

Γιατί ὅμως νὰ συμβαίνει αὐτό; Διότι ἡ φλόγα τῆς πίστεως εἶναι ἀδύναμη, ἄτονη πολλὰ φορὲς. Δὲν φωτίζει τὸ νοῦ μας. Δὲν ἐπηρεάζει τὴ ζωὴ μας. Ζοῦμε χωρὶς νὰ ἔχουμε τὸ θάρρος, ὅταν ἔρχονται οἱ δύσκολες ὥρες, νὰ ποῦμε σὰν τὸν Μωϋσῆ: Δὲν θὰ συμβιβαστῶ μὲ τὴν ἀμαρτία, τὴν ἀδικία, τὴν ἀνεπιτιμότητα. Θὰ προτιμήσω τὸ «στενὸν δρόμον» τοῦ καλοῦ, ἔστω κι ἂν δεχθῶ τὸν ὄνειδισμόν τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ὑλικοὶ θησαυροὶ δὲν ἔχουν καμιά ἀξία μπροστὰ στοὺς ἀφθαρτοὺς καὶ αἰώνιους θησαυροὺς.

Ἐπάρχουν, ὡστόσο καὶ στὴν ἐποχὴ μας, ἄνθρωποι ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ Μωϋσῆ. Νέοι καὶ ὠριμοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ περιφρονοῦν τοὺς φθαρτοὺς, πρόσκαιρους θησαυροὺς καὶ θεωροῦν γιὰ πλοῦτο τοὺς τὴ θεία Ἀλήθεια, τὴν πνευματικὴν ζωὴν, τὴ θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα. Εἶναι οἱ φλογεροὶ μαχητὲς τῆς πίστεως στὸν σύγχρονον κόσμον. Εἶναι ὅσοι δὲν ὑποδουλοῦνται στὸν ψευτοπολιτισμὸν καὶ στὶς ἀπαιτήσεις του, ἀλλὰ προτιμοῦν τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον, ποὺ πρῶτος βάδισε ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας.

Ἐχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμο-

λογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρηρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. δ' 14-16, ε' 1-6
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν' 34 - θ' 1

ἁμαρτιῶν· μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται ἀσθένειαν· καὶ διὰ

ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρὼν. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἐτέρῳ λέγει· σύ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

ΚΡΑΤΗΣΕ ΓΕΡΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας»

Ὅταν κανεὶς ἔχει ἓνα πολύτιμο διαμάντι τὸ κρατάει γερὰ μέσα στὸ χέρι του καὶ τὸ φυλάει νὰ μὴ τοῦ τὸ κλέψουν. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ εἶναι πιὸ πολύτιμο ἀπὸ τὴν ὀρθὴ πίστη. Γιατὶ ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ἀληθινὴ καὶ ὀρθὴ πίστη στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας, ποὺ εἶναι ὁ Μέγας Ἀρχιερέας, Λυτρωτὴς καὶ μεσίτης μας στὸ θρόνο τῆς Χάριτος, εἶναι ἓνας ἀνεκτίμητος θησαυρός.

Ἐχομε ἀρχιερέα Μέγα ποὺ διέσχισε τοὺς οὐρανοὺς, μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ κάθησε μὲ τὸ ἔνδοξο ἀναστημένο σῶμα Του **«ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πατέρα»**.

Ὅμως πρὶν φύγει γιὰ τοὺς οὐρανοὺς μᾶς ἄφησε θησαυρὸ πολύτιμο. Κι ὁ θησαυρὸς αὐτὸς εἶναι ἡ πίστη, ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως. Ὅχι ἀφηρημένη πίστη, ἀλλὰ συγκεκριμένη πίστη στὸν ἀληθινὸ Τριᾶδικό Θεό. Στὸν Θεὸ Πατέρα Παντοκράτορα, τὸν ποιητὴ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, ποὺ εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς καὶ μὲ τὴ θυσία Του, τὴν ἀνάστασή Του, τὴν ἀνάληψή Του καὶ τὴ διδασκαλία Του μᾶς λύτρωσε καὶ θέωσε τὴν ἀνθρώπινη φύση. Καὶ στὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, ποὺ εἶναι ὁ Θεὸς καὶ τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ποὺ ἐλάλησε μὲ τὸ στόμα τῶν Προφητῶν.

Αὐτὴ τὴν πίστη, ποὺ μᾶς ἄφησε ὁ Κύριός μας, τὴ παρέλαβαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι. Αὐτὴ τὴν πίστη τὴν πῆραν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μᾶς τὴν παρέδωσαν. Αὐτὴ ἡ πίστη περικλείει ὅλα τὰ ὀρθὰ δόγματα. Γι' αὐτὴ τὴν πίστη ἔχυσαν ἑκατομμύρια μάρτυρες τὸ αἷμα τους.

Αὐτὴ τὴν πίστη τὴν κράτησαν καὶ τὴν φύλαξαν «ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ», οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδοξίας. Γι' αὐτὴ τὴν ὀρθὴ πίστη ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος πάλεψε σκληρὰ μὲ τοὺς αἵρετικούς τῆς ἐποχῆς του χωρὶς νὰ ὑποχωρήσει οὔτε χιλιοστό.

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας».

Δὲν λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπλῶς κρατᾶμε

τὴν πίστη. Ἀλλὰ κρατᾶμε τὴν ὁμολογία. Γιατὶ ἡ πίστη δὲν εἶναι μονάχα κάτι τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ψυχῆς μας. Εἶναι καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἔκφραση. Εἶναι καὶ ἡ ὁμολογία.

Δὲν φτάνει νὰ πιστεύεις μέσα σου καὶ μέσα στὸ δωμάτιό σου νὰ προσεύχεσαι. Χρειάζεται μὲ θάρρος νὰ ὁμολογεῖς τὴν πίστη σου αὐτὴ στὸ περιβάλλον σου.

Ὁμολογία πίστεως δώσαμε μὲ τὸν ἀνάδοχό μας, ὅταν πήραμε τὸ ἅγιο Βάπτισμα. Ὁμολογία πίστεως δίνουμε ἐπίσης κάθε φορὰ ποὺ τελοῦμε τὴ Θεία Λειτουργία, λέγοντας τὸ «Πιστεύω». Τί εἶναι τὸ «Πιστεύω»; Εἶναι τὸ σύμβολο τῆς πίστεως. Ὁμολογοῦμε σ' αὐτὸ τὴν πίστη μας στὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Στὴ *«μία, ἅγια, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία»*. Ὁμολογοῦμε *«ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»* καὶ ὅτι *«προσδοκοῦμε ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»*.

Καὶ εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ κρατήσουμε γερὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας. Γιατὶ ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος στὶς πονηρὲς ἡμέρες ποὺ ζοῦμε, νὰ χάσουμε τὸ μεγάλο αὐτὸ θησαυρὸ. Γιατὶ σήμερα βρισκόμαστε μέσα σὲ σύγχυση ἰδεῶν. Ἐνας σεισμὸς τρομερὸς συγκλονίζει ὅλο τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀξιών. Οἱ αἵρετικὲς πλάνες ἐξαπατοῦν. Γκρεμίζουν ὅ,τι γερὸ καὶ ὑπόσχονται νὰ χτίσουν κάτι πιὸ συγχρονισμένο. Καὶ ἔτσι ἀποπροσανατολίζουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας.

Στὴν Ἀποκάλυψη ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει: **«Αὐτὰ λέγει ὁ ἀπολύτως ἅγιος, ὁ ἀπολύτως ἀληθινὸς Κύριος, ποὺ ἔχει τὴν μεσσιανικὴ ἐξουσία καὶ βασιλεία...»** Ἐρχομαι γρήγορα. **Κράτα καλὰ καὶ σταθερὰ τὸν θησαυρὸ τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πίστεως ποὺ ἔχεις, γιὰ νὰ μὴ πάρει κανεὶς τὸ στεφάνι τῆς νίκης σου»** (γ' 7, 11).

Ἄς κρατήσουμε καὶ μεῖς γερὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου γιὰ νὰ λάβουμε τὸ ἀμαράντινο στεφάνι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑ ΜΗΝ ΑΠΕΛΠΙΖΕΣΑΙ

Ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν ἔχει μόνο τὴν ἀδύνατη πλευρὰ στὴ ζωὴ του, ἔχει καὶ τὴ δυνατή. Καὶ στὸν πιὸ ἁμαρτωλὸ καὶ σ' αὐτὸν ποὺ ἔχει σκληρυνθεῖ μέσα στὴν παρανομία, ὑπάρχει μιὰ εὐαίσθητη χορδή. Ἄρκεῖ νὰ βρεθεῖ ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος καὶ ὁ κατάλληλος τρόπος, γιὰ νὰ ἀγγιχθεῖ ἡ χορδὴ αὐτὴ καὶ νὰ παραχθεῖ μιὰ ἀπίστευτη ἄρμονία στὴ γενικὴ δυσαρμονία. Ἡ ἐπίσκεψη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐπιτελεῖ θαύματα.

Βλέπουμε ἓνα πωρωμένο ἐγκληματία. Ἔτσι φαίνεται. Ἔτσι δείχνει ἡ σκοτεινὴ ζωὴ του, ἡ πονηρὴ σκέψη του, ἡ καθημερινὴ παρανομία του. Ἀδίσταχτος στὸ ἔγκλημα, στὴν ἀπάτη, στὴν ἐκμετάλλευση. Σκληρὸς καὶ ἀνάληπτος περνάει ἀδιάφορα μπροστὰ στὸν πόνο καὶ στὸ θρῆνο ποὺ ὁ ἴδιος προκαλεῖ. Τίποτα δὲν φαίνεται νὰ τὸν συγκινεῖ. Καὶ ὅμως ἂν ψάξουμε βαθιὰ μέσα του, σ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ καρδιά, θὰ βροῦμε μιὰ ἀδιόρατη σπίθα, σκεπασμένη μὲ πολλὴ στάχτη ποὺ ἀναζητᾷ ἓνα προσεκτικὸ φύσημα ἀγάπης, στοργῆς, ἐνδιαφέροντος, γιὰ νὰ δώσει κάποιες ἀναλαμπές. Μέσα καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο δὲν ὑπάρχει μονάχα τὸ κτῆνος ποὺ οὐρλιάζει, ὑπάρχει καὶ ὁ φυλακισμένος ἄγγελος ποὺ ζητάει νὰ ἐλευθερωθεῖ. Θὰ ἐλευθερωθεῖ; Θὰ μπορέσει νὰ ἀναπνεύσει ἐλεύθερα γιὰ λίγο ἢ γιὰ πολὺ; Ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτῶνται οἱ μικρὲς ἢ μεγάλες μεταστροφές, οἱ σύντομες ἢ οἱ ἀποφασιστικὲς καὶ μόνιμες ἀλλαγές.

Συναντᾶμε σὲ τρομεροὺς ἐγκληματίες μιὰ ἀπίστευτη ἀγάπη, ἐπὶ παραδείγματι, στὴ μητέρα τους ἢ στὴ γυναῖκα τους ἢ στὸ παιδί τους. Στὶς φυλακὲς ὑπάρχουν κατάδικοι μὲ βαριὲς ποινὲς ποὺ προσφέρουν τὸ μοναδικό τους κομμάτι ψωμί, γιὰ νὰ ταΐσουν τὰ σπυργιτάκια. Αὐτὴ ἡ φυσικὴ ἀγάπη εἶναι ἔμφυτη, βαλμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Δημιουργὸ στὴν κάθε

ἀνθρώπινη ψυχὴ. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη τὴν ἐξασθενίζει ἢ τὴν ναρκώνει ἡ ἁμαρτία. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη, μέσα σὲ κατάλληλες συνθῆκες, μπορεῖ καὶ πάλι νὰ ξυπνήσει καὶ νὰ φουντώσει. Πόσοι γονεῖς ποὺ ζοῦσαν στὴν ἄγνοια ἢ στὴν ἁμαρτία, δὲν βρῆκαν τὸν δρόμο τῆς μετάνοιας καὶ ἐπιστροφῆς κοντὰ στὸν Θεὸ ἀπὸ τὰ παιδιά τους! Τὸ φωτεινὸ τους παράδειγμα καὶ οἱ παρακλήσεις τους ἔκρουσαν τὶς χορδὲς τοῦ πατρικοῦ ἢ μητρικοῦ φίλτρου καὶ ἔκαναν θαύματα. Ἡ φυσικὴ ἀγάπη, ποὺ ὑποδαυλίσθηκε μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο καὶ στὴν κατάλληλη στιγμή, νίκησε πάθη καὶ ἀδυναμίες καὶ ὁδήγησε στὴ σωτηρία. Ἀλλὰ καὶ πόσα παιδιά καὶ νέοι δὲν συγκινήθηκαν κάποτε ἀπὸ τὰ θερμὰ δάκρυα τῆς μητέρας τους!

Διηγοῦνται γιὰ τὸν γενναῖο στρατηγὸ Κοριολανὸ ἓνα πολὺ συγκινητικὸ γεγονός. Ἄδικα τὸν εἶχαν ἐξορίσει καὶ ἀχάριστα τοῦ εἶχαν φερθεῖ. Πληγωμένη βαθιὰ ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ του ἀπὸ τὴ μεγάλη προσβολὴ ἐτοιμάζει στράτευμα καὶ ἐκστρατεύει ἐναντίον τῆς πατρίδας του τῆς Ρώμης. Νικάει καὶ ἔτοιμος νὰ κυριεύσει τὴν πόλη ἀπειλεῖ μὲ ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ. Μπροστὰ στὸν κίνδυνο ἄρχοντες καὶ λαὸς τὸν ἰκετεύουν. Ἄκαμπτος αὐτὸς ἐτοιμάζεται γιὰ τὸν μεγάλο ἐξολοθρεμὸ. Τότε ἀντικρίζει μπροστὰ στὸ πλῆθος τὸ δακρυσμένο βλέμμα τῆς μητέρας του, ποὺ μοιάζει

νὰ τοῦ λέει, πὼς δὲν θὰ περάσει παρὰ μονάχα πατώντας πάνω στὸ πτώμα της. Αὐτὸ ποὺ δὲν πέτυχαν ἄρχοντες καὶ λαὸς τὸ πέτυχαν τὰ δάκρυα τῆς μητέρας του. Βαθιὰ συγκινημένος μπαίνει πιά στὴν πατρίδα του ὡς φίλος καὶ ὄχι ὡς ἐχθρὸς. Ἀνυπέβλητο καὶ ἐδῶ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, ποὺ «**δὲν ἦλθε νὰ καλέσῃ δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν**» (Λουκᾶ ε' 32). Μὲ πόση ἀγάπη καὶ μὲ πόση στοργή, μὲ πόση λεπτότητα πλησιάζει τὶς ψυχὲς τὶς πληγωμένες ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ τὶς ὁδηγήσει στὴ σωτηρία! Ψάχνει καὶ ξυπνάει μέσα τους ὅ,τι καλὸ ὑπάρχει. Στὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα, ποὺ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ζητοῦσαν τὴν καταδίκη της, μὲ πόση διακριτικὴ θὰ τῆς φερθεῖ! Πόσες μυστικὲς χορδὲς τῆς ψυχῆς της δὲν θὰ ἔκρουσε ἐκεῖνος ὁ λόγος τῆς θεϊκῆς συμπάθειας: «**Οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω**» (Ἰωάν. ν' 11)! Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴ Σαμαρείτιδα. Μὲ τὴν ἴδια φροντίδα ἀντιμετώπιζε ὅλες τὶς τραυματισμένες ψυχὲς ὁ μοναδικὸς γιατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Ἡ ἀγάπη τοῦ οὐράνιου Πατέρα ποὺ ἐπιθυμοῦσε καὶ ἐπιθυμεῖ «**πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν**» (Α' Τιμοθ. β' 4) ἀποτελεῖ καὶ στὶς ἡμέρες μας τὴν μεγάλη ἐνθάρρυνση γιὰ τὴν ἐπιστροφή καὶ σωτηρία ὅλων.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.
Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

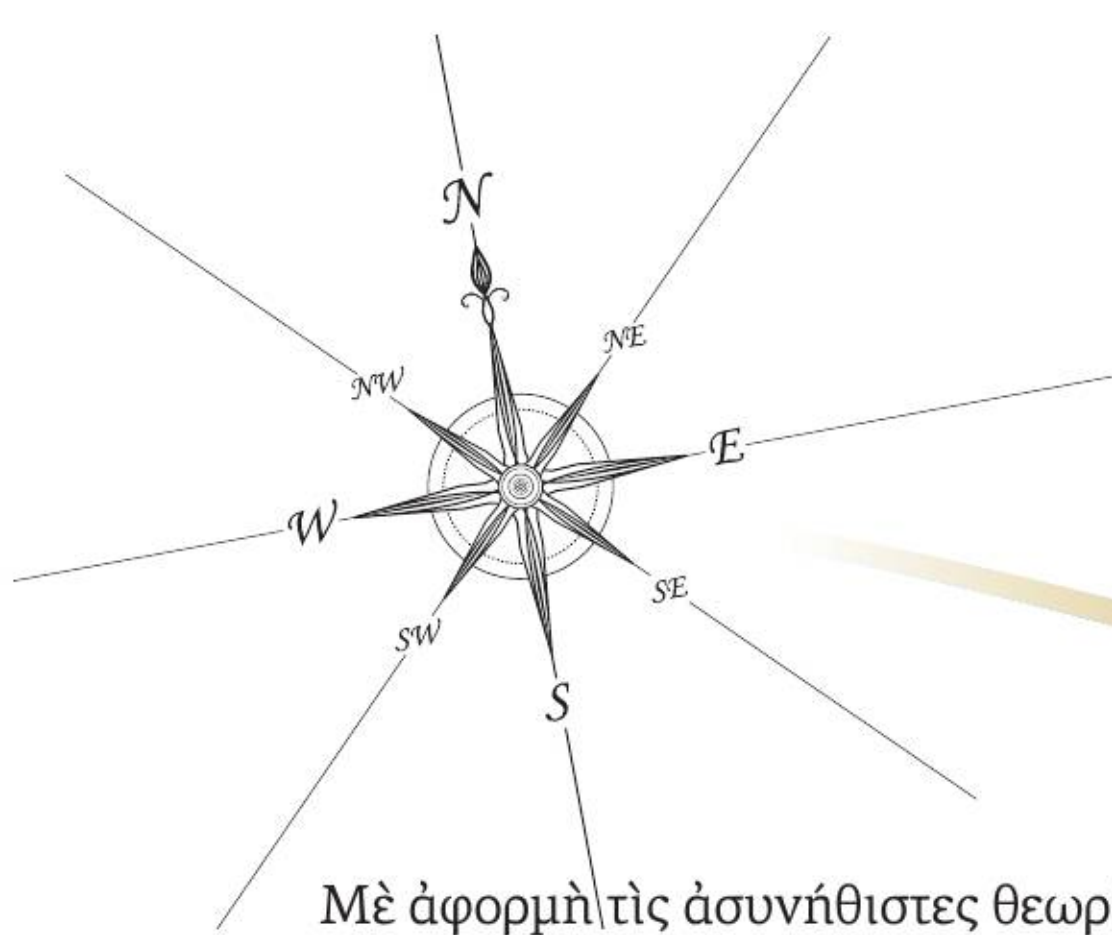
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἰπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

Ἀπωθήσαμε τὸν Θεὸ

Γ'

Μὲ ἀφορμὴ τὶς ἀσυνήθιστες θεωρίες τοῦ Φρόϊντ κάναμε λόγο γιὰ τὶς ἀπωθήσεις, τὶς νευρώσεις καὶ τὰ προβαλλόμενα αἴτια. Βεβαίως ὑπάρχουν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σεξουαλικότητα καὶ τὴν ἐπιθετικότητα καὶ ἄλλα σύγχρονα προβλήματα βασανιστικὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας. Ὑπάρχει ἡ οἰκονομικὴ κρίση. Ὑπάρχουν τὰ ναρκωτικὰ σὲ ἔξαρση, οἱ ἀρρώστιες ποὺ παρὰ τὴν πρόοδο τῆς ἰατρικῆς λαμβάνουν καθημερινῶς καὶ πιὸ ἀπειλητικὴ μορφή. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο πέρα καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἐπιδεινώνει τὴν κατάσταση.

Καὶ τὸ ἐρώτημα: Γιατί ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τῆς εὐμάρειας καὶ τοῦ πλούτου βασανίζεται σήμερα ἀπὸ τὰ γνωστὰ πιά γιὰ τὸν δυτικὸ κόσμο «ἄγχη πολυτελείας»; Ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὸ τὸ λεπτὸ νέφος τῆς μελαγχολίας ποὺ πλανιέται γύρω του καὶ τοξινώνει τὸν ψυχοσωματικὸ του ὄργανισμό; Γιατί ἀναπνέει φόβο καὶ ἐκπνέει ἀγωνία στὴν ἐποχὴ τῆς ὑπεραφθονίας; Γιατί οἱ νευρώσεις πᾶνε νὰ γίνουν οἱ μόνιμοι ἔνοικοι τῆς σημερινῆς κοινωνίας; Γιατί ἡ «σεξουαλικὴ ἀπελευθέρωση» δὲν ἀπελευθέρωσε καὶ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ βασανιστικὰ προβλήματά του, ἀπὸ τὶς νευρώσεις καὶ ψυχώσεις του; Μήπως ἀντὶ νὰ τὸν ἀπελευθερώσει τὸν ἔκανε ἀκόμα πιὸ σκλάβο μιᾶς ἀνελέπτου δουλείας;

Τὸ ὑπογραμμίζει ὁ Ὁλλανδὸς ψυχίατρος J. Van den Berg: *Ἔχουμε ἀπωθήσει ἓνα ἄλλο βασικὸ στοιχεῖο, συστατικὸ τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως, τὴ φωτισμένη συνείδηση. Αὐτὴ τὴν καθαρὴ συνείδηση τὴν ἔχουμε σπρώξει στὸν κόσμο τοῦ ὑποσυνειδητοῦ. Ἀπωθήσαμε ὅχι πιά τὴν σεξουαλικότητα ἢ τὴν ἐπιθετικότητα, ὅπως θὰ μᾶς ἔλεγε ὁ Φρόϊντ, ἀλλὰ τὴν ἔννοια τοῦ Θεοῦ.* Τὸν κάναμε περιθωριακό. Τὸν καταδικάσαμε στὴν ἀνυπαρξία. Τὸν ἐξορίσαμε ἀπὸ τὴν ζωὴ μας, ἀπὸ τὴν ἐργασία μας, ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας, ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευση, ἀπὸ τὰ Ὑπουργεῖα μας, ἀπὸ τὴν κοινωνία, ἀπὸ τὶς μεγάλες ἀποφάσεις. Ἔτσι μαζὶ μὲ τὸν Θεὸ ἀπωθήσαμε καὶ κάθε πνευματικὴ ἀξία ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὸ θεῖο.

Τὸ ἀποτέλεσμα τραγικόν. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν νὰ ἀποφύγουν ἦλθε μὲ μεγαλύτερη δριμύτητα. Μιὰ καινούργια νεύρωση, αὐτὴ τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ, ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ βαθιὰ πληγὴ γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. «Τὸ δράμα τοῦ ἀθέου οὐμανισμοῦ», ὅπως θὰ μᾶς ἔλεγε ὁ de Lubac, εἶναι τὸ πιὸ τραγικόν. Ἀποθώντας ὁ ἄνθρωπος τὴν ἔννοια τοῦ ὑπερβατικοῦ, ἀπωθεῖ τὴν πιὸ βαθιὰ του ὑπαρξή. Ἀκρωτηριάζεται. Δὲν εἶναι πιά, ὅχι ἀπλῶς ὁ θρησκευόμενος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ σωστὸς ἄνθρωπος. «Ὁ ἄνθρωπος ξεπερνᾷ ἀπείρως τὸν ἄνθρωπο», θὰ μᾶς ἔλεγε ὁ Πασκάλ. Ἐνας ἄθεος οὐμανισμός, ὅσο ἐξευγενισμένος καὶ ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβει

ὅλο τὸν ψυχικὸ πλοῦτο τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς Θεοῦ. Εἶναι ἀκατανόητος μέσα στὸν βαθὺ πνευματικὸ του κόσμο. Ἄν θέλουμε νὰ γίνῃ καταληπτὸς, κατανόητος στὸν ἑαυτὸ του καὶ στοὺς ἄλλους, χρειάζεται νὰ ἐπαναφέρει τὸν Θεὸ στὴ ζωὴ του. Τροποποιώντας τὴν ἔκφραση τοῦ Μαλρὼ θὰ λέγαμε, πῶς ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21οῦ αἰῶνα ἢ θὰ εἶναι θρησκευτικὸς ἢ θὰ εἶναι νευρωτικὸς.

Πράγματι ἡ ἀρρώστια τῆς ἐποχῆς μας εἶναι προπάντων καὶ κυρίως ψυχικὴ. Εἶναι φύσεως πνευματικῆς. Καὶ αὐτὴ ἐπηρεάζει καὶ τὴν σωματικὴ. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν πάσχουν οἱ πολλοί. Τὰ ἀνέκφραστα καὶ θλιμμένα πρόσωπα δὲν εἶναι παρά, σὲ μεγάλο βαθμὸ, τὰ συμπτώματα μιᾶς βαθύτερης νόσου. Εἶναι ἡ περιφρονημένη φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ παραμερισμένη, καταπιεσμένη καὶ ἀτακτοποίητη συνείδηση. Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα πνευματικὴ, ψυχικὴ νεύρωση. Αὐτὴ πρέπει πρωτίστως νὰ θεραπευθεῖ, γιὰ νὰ βρεῖ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτὸ του. Νὰ ἀνακαλύψῃ τὶς ρίζες τῆς προσωπικότητάς του.

Πάντως παρόλες τὶς προσπάθειες νὰ ἀποχριστιανισθεῖ ἢ νὰ ἀθρησκοποιηθεῖ ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς, σὲ πείσμα ὅλων τῶν διακηρύξεων, παραμένει «ὑπαρξή θρησκευτικὴ». Καὶ ὅταν ἀκόμα βίαια παραμερίζεται ἢ ἀπωθεῖται τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα, βρίσκει χίλιους τρόπους νὰ ἐπανεμφανισθεῖ, ἔστω καὶ σὰν ὑποκατάστατο, σὰν παραποιημένη μορφή.

Ἐγραφε ὁ Barreau: *Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Φρόϊντ γνωρίζουμε ποῦ μᾶς ὁδηγοῦν οἱ ἀπωθήσεις. Γνωρίζουμε, αὐτὸς μᾶς τὸ ἔμαθε, πῶς, ὅταν κανεὶς προσπαθεῖ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ μιὰ ὀρμὴ, αὐτὴ ἐπανεμφανίζεται διάστροφη καὶ ἐπικίνδυνη στὰ διάφορα ὑποκατάστατα. Ἀπὸ ποιά τύφλωση ὁ Φρόϊντ δὲν εἶδε, ὅτι αὐτὸ ἐφαρμόζεται ἐπίσης καὶ στὴ θρησκευτικὴ τάση τοῦ ἀνθρώπου;*

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ, δηλαδή, ποὺ καταπιέζεται ἡ φυσικὴ τάση καὶ ροπὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θεῖο, δὲν καταργεῖται οὔτε ἐξαφανίζεται. Ἐκτρέπεται. Ἀπὸ δύναμη δημιουργικὴ γίνεται δύναμη καταλυτικὴ, ἐξουθενωτικὴ καὶ ἐκφυλιστικὴ τῆς προσωπικότητάς. Ὁ ἄνθρωπος ἀνακαλύπτει νέες θρησκευεῖες, κατασκευάζει καινούργια εἰδῶλα. Θεωρεῖ τυραννικὸ τὸν Θεὸ, σφετεριστὴ τῆς ἐλευθερίας του. Πιστεύει, πῶς μακριὰ Του θὰ ζήσει ἐλεύθερα, χωρὶς πνευματικὸς περιορισμοὺς καὶ ἠθικὲς δεσμεύσεις. Καὶ ἀποδημεῖ, ὡς ἄλλος Ἄσωτος, «εἰς χώραν μακράν». Ἀλλά, δυστυχῶς, ἐκεῖ «διασκορπίζει τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως». Καὶ καταφεύγει σὲ κυρίους σκληροὺς, σὲ τυράννους ἀνελέπτους, γιὰ νὰ «βόσκη χοίρους» καὶ νὰ τρέφεται μὲ «ξυλοκέρατα». Τὸ χρῆμα, τὸ σέξ, οἱ αἱρέσεις, οἱ ὀλοκληρωτισμοί, γίνονται αὐτοσκοποὶ καταπιεστικοί, ἀλλοτριωτικὲς θρησκευεῖες.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι σκεπτόμαστε ἄραγε, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ καυχώμαστε γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία μας, ἂν συγχρόνως δὲν ἔχουμε καὶ τὴν ὀρθοπραξία; Δὲν φτάνει νὰ διακηρύττουμε ὅτι κατέχουμε τὴν ἀλήθεια. Ἐχουμε χρέος νὰ διακονοῦμε γιὰ τὴν ἀναγνώριση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας, μὲ πολλὴ ταπείνωση, θερμὴ ἀγάπη καὶ προσευχή. Μήπως ἀρκούμεστε σ' ἓνα πολὺ ἀνθρώπινο κομμάσι καὶ λησμονοῦμε τὸ παράγγελμα τοῦ ἀπόστολου Παύλου **«σὺ τῇ πίστει ἔστηκας, μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβοῦ»;** (Ρωμ. ια' 20). Μήπως μᾶς ἀρέσει νὰ ἐπαναλαμβάνουμε, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι **«σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν»** (Ἰωάν. ν' 33) καὶ **«τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί»** (Ἰωάν. θ' 28) καὶ δὲν φροντίζουμε πάντοτε νὰ **«ἀληθεύουμε ἐν ἀγάπῃ»;** (Εφεσ. δ' 15). Μήπως λησμονοῦμε ἀκόμη, ὅτι γνώρισμα τῶν ἀληθινῶν Ὀρθοδόξων εἶναι τὸ **«κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων»** (Εβρ. ι' 24), τὸ **«εἶτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη»** (Α' Κορινθ. ιβ' 26) **«καὶ ἐὰν ἔχω προφητεῖαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἶμι»;** (Α' Κορινθ. ιγ' 2). Ἄν ἓνας Παῦλος, χωρὶς ἀγάπη δὲν θὰ ἦταν τίποτα, ἐμεῖς τί θὰ εἶμαστε; Γιὰ τὸν θεῖο Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν, ἐκεῖνος ποὺ ἐργάζεται τὴν ἀληθινή, τὴν χριστιανικὴ ἀγάπη, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ πραγματοποιεῖ θαύματα. Τὸ σκεπτόμαστε;

500 ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΑΠΕΞΑΡΤΗΣΗ

«Ἡ μάστιγα τῆς ὀθόνης: 500 παιδιά στὸ Παίδων γιὰ ἀπεξάρτησι. Συγκλονίζουν οἱ ἀριθμοὶ ποὺ καταγράφουν τὸν ἐθισμό τῶν παιδιῶν στὶς δραστηριότητες ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ social media καὶ τὰ ἠλεκτρονικὰ παιχνίδια... Ὁ κ. Μανώλης Παπασάββας, διοικητὴς τοῦ Παίδων Ἁγία Σοφία - Ἀγλαΐα Κυριακοῦ, μίλησε γιὰ τὸ πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζεται σὲ εἰδικὴ μονάδα τοῦ νοσοκομείου: **« Ἀπὸ τὸ 2007 ξεκίνησε ἡ μονάδα. Πάνω ἀπὸ 500 ἔφηβοι ἔχουν προσέλθει στὴν μονάδα. Γίνεται ἐξατομικευμένη προσέγγιση σχετικὰ μὲ τὴν προβληματικὴ χρῆση τοῦ διαδικτύου. Μᾶς ἔρχονται παιδιά ἀπὸ 3-4 ἐτῶν μέχρι τὴν ἡλικία τῶν 16 ἐτῶν. Πρόσφατη ἔρευνα ἔχει δείξει ὅτι σὲ παιδιά ἡλικίας 5-12 τὸ 78% χρησιμοποιεῖ τὸ ἴντερνετ, ἐνῶ τὸ ποσοστὸ πηγαίνει στὸ 90% σὲ ἡλικίες παιδιῶν 10-12 ἐτῶν. Τὰ παιδιά ἔχουν ἐθιστεῖ στὴ χρῆση διαδικτύου, παίζουν παιχνίδια ὡς τὸ ξημέρωμα, ζοῦν ἀπομονωμένα, κλείνονται στὸν ἐαυτὸ τους, δὲν ἔχουν φίλους, παρουσιάζουν φοβίες...»** Ὁ λαὸς μας πρέπει κάποτε νὰ τὸ καταλάβει. Κινδυνεύουν τὰ παιδιά μας. Κακοποιεῖται ἡ ψυχὴ τους. Ἐξαφανίζεται ἡ παιδικότητά τους. Οἱ κίνδυνοι δὲν εἶναι μικροί: συναισθηματικὴ ἀτροφία, ἀλλοίωση τοῦ γλωσσικοῦ αἰσθητηρίου, πνευματικὴ ὀκνηρία καὶ τάση γιὰ τὸ εὐκόλο. Πῶς ὁ ἀσχημάτιστος παιδικὸς ἐγκέφαλος, ὕστερα ἀπὸ τοὺς κλωνισμοὺς αὐτοὺς νὰ μὴν καταστήσει σὲ ἠθικὴ ἀναπηρία; Ἀλλὰ ὅταν κινδυνεύει τὸ παιδί ὁ ὁποιοσδήποτε ἐφησυχασμὸς εἶναι ἐγκληματικός.

ΜΩΡΟ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΓΟΝΕΙΣ
(THREE-PARENT BABY)

Ὅποιαδήποτε παρέμβαση τοῦ ἀνθρώπου στὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ καὶ στοὺς νόμους ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει θέσει, ἀποβαίνει εἰς βάρος τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ τὸ βιώνουμε καθημερινὰ μὲ τὰ καταστροφικὰ ἀποτελέσματα τοῦ βιασμοῦ τῆς φύσεως. Ὅμως ἡ ἀλαζονικὴ παρέμβαση τοῦ ἀνθρώπου, μέσω τῆς «ἐπιστήμης», στὴν ἴδια τὴ σύσταση τοῦ ἀνθρώπινου γονιδιώματος, καθίσταται ὕβρις ἐνώπιον τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἐνάντια στὴν ἠθική. Ἡ νέα «τεχνολογία» τῆς γενετικῆς, μωρὸ ἀπὸ τρεῖς γονεῖς, ὑπερβαίνει κάθε ὄριο προσβολῆς τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας καὶ ἠθικῆς. Πρέπει νὰ τὸ ἐπιστημάνουμε. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ αὐτοπεριορισμὸ. Δὲν μπορεῖ νὰ προχωρεῖ χωρὶς νὰ λαμβάνει σοβαρὰ ὑπόψη τὸ σοφὸ σχέδιο τοῦ Δημιουργοῦ ἢ νὰ ὑποτάσσει σὲ σκοπιμότητες τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ὅταν ἡ ἐπιστήμη ἀγγίζει τὶς ρίζες τῆς ζωῆς καὶ τὴν δομὴ τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως πρέπει νὰ στέκεται μὲ δέος καὶ σεβασμὸ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τελείως ἀνεξέλεγκτη. Χθὲς ἡ ἐπιλογὴ τοῦ φύλου, ὁ εὐγονισμὸς καὶ ἡ τεχνικὴ γονιμοποίηση, αὐριο κάτι ἄλλο. Ὅταν ἡ ἐπιστήμη ἀποσπᾷ τοὺς φορεῖς τῆς ζωῆς καὶ τοὺς μεταφυτεύει σὲ ἄλλον ἢ ἐπεμβαίνει στὴν ἐπιλογὴ τοῦ φύλου, μήπως ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μεταβάλλει τὴν θαυμαστὴ αὐτὴ δημιουργικὴ λειτουργία σ' ἓνα ψυχρὸ «κιβώτιο ἀνταλλακτικῶν», ὅπως πετυχημένα ἐλέχθη;

ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Διεθνὴς ἡμέρα τῆς Γυναίκα ἡ 8η Μαρτίου καὶ ἡ ὑποκρισία, ὅπως καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς στὸ κορύφωμά τους. Καὶ μόνο ἡ ἐξευτελιστικὴ ἐκμετάλλευση τοῦ γυναικείου σώματος ἀπὸ τὸν τηλεοπτικὸ φακὸ τὸ μαρτυρεῖ. **«Ζοῦμε καθημερινὰ τὴν ἀκραία βαρβαρότητα, τὴν προκλητικὴ ἐκμετάλλευση. Ἡ ἀσέβεια στὴν προσωπικότητα τῆς γυναίκα διαπερνάει ὁλόκληρο τὸ τηλεοπτικὸ πρόγραμμα. Παντοῦ ἡ γυναίκα ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐμπόρευμα».** «Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης, ποὺ παρουσιάστηκαν σὲ ἡμερίδα ποὺ πραγματοποιήθηκε ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Λόμπι Γυναικῶν, περίπου 16,5 ἑκατομμύρια γυναῖκες τὸν χρόνο πέφτουν θύματα βίας. Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἴδια στοιχεῖα 50 γυναῖκες στὴν Εὐρώπη κάθε ἑβδομάδα δολοφονοῦνται ἀπὸ τὸν νῦν ἢ τὸν προηγούμενο σύντροφό τους, ἐνῶ μία στὶς τέσσερις γυναῖκες ἄνω τῶν 60 ἐτῶν ἔχει πέσει θύμα βίας ἢ κακοποίησης τὸν τελευταῖο χρόνο. Παροῦσα εἶναι καὶ ἡ σεξουαλικὴ βία. Κάθε δευτερόλεπτο μιὰ γυναίκα στὴν Ε.Ε. βιώνει σεξουαλικὴ παρενόχληση ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 15 ἐτῶν, ἐνῶ κάθε 7 λεπτὰ μιὰ γυναίκα βιάζεται στὴ Γαλλία» («Καθημερινὴ» 25.11.18). Θλιβερὸς ἀπολογισμὸς. Δυστυχῶς ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τῆς Ε.Ε. διέψευσε τὰ ὄραμα καὶ τὶς εὐγενικὲς προσδοκίες. Ζένη πρὸς τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης, τοῦ ἀλλοσεβασμοῦ καὶ μάλιστα τοῦ σεβασμοῦ στὴν προσωπικότητα τῆς γυναίκα, ἀπεδείχθη κατώτερη τῶν περιστάσεων. Καὶ ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ